

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

12e jaargang nr. C 156

8 december 1969

Uitgave in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I Mededelingen

Europees Parlement

- Schriftelijke vraag nr. 193/69 van de heer Bersani aan de Commissie en de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Intracommunautaire handel in vleesconserven 1
- Schriftelijke vraag nr. 256/69 van de heer Vredeling aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Preferentieel akkoord met Israël 2
- Schriftelijke vraag nr. 257/69 van de heer Vredeling aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Terminologie gebezigd in perscommuniqués van de Raad 2
- Schriftelijke vraag nr. 267/69 van de heer Vredeling aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Nieuwe richtlijnen voor prijscontrole in het handelsverkeer tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de D.D.R. 3
- Schriftelijke vraag nr. 272/69 van de heer Vredeling aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp in het kader van de G.A.T.T. 5
- Schriftelijke vraag nr. 282/69 van de heer Gerlach aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Franse steunregeling in de textielsector 6
- Schriftelijke vraag nr. 285/69 van de heer Behrendt aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Woningbouwkredieten voor het personeel van de Europese Gemeenschappen 7
- Schriftelijke vraag nr. 289/69 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Werkzaamheden in de ambtelijke comité's van beheer in het kader van de marktordeningen van landbouwprodukten 8
- Schriftelijke vraag nr. 297/69 van de heer Califice aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Economische toestand van de Gemeenschap 9

Inhoud (vervolg)

Hof van Justitie

Arrest van het Hof in de zaak 27-69	10
Arrest van het Hof in de zaak 29-69	11
Arrest van het Hof (Eerste Kamer) in de zaak 33-68	11
Zaak 66-69: Beroep, op 10 november 1969 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld tegen de Franse Republiek	12

II Voorbereidende besluiten

Commissie

Voorstellen voor richtlijnen betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger worden verwezenlijkt:

I Voorstel voor een richtlijn betreffende de verwezenlijking van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger	13
II Voorstel voor een richtlijn inzake de onderlinge erkenning van de diploma's certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger	17
III Voorstel voor een richtlijn inzake de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger	19
Voorstel voor een Verordening (EEG) van de Raad tot aanvulling van Verordening (EEG) nr. 865/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten met enkele bepalingen betreffende de toekenning van restituties bij de uitvoer	21

III Bekendmakingen

Commissie

Resultaten van aanbestedingen (nrs. 805, 810, 818 en 821)	23
---	----

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 193/69

van de heer Bersani

aan de Commissie en de Raad van de Europese Gemeenschappen

(15 juli 1969)

Betreft: Intracommunautaire handel in vleesconserven

1. Kunnen de Raad en de Commissie verklaren waarom vleesconserven van Italiaanse oorsprong niet vrij worden toegelaten in de landen van de Europese Economische Gemeenschap?

2. Is het de Raad en de Commissie bekend dat sedert mei 1968 zich in Italië geen gevallen van varkenspest hebben voorgedaan en dat het geval van januari 1969 te Fiano Romano slechts betrekking had op twee, zegge twee, varkens?

3. Is het de Raad en die Commissie bekend dat een derde land, Zwitserland, dat zeker niet kan worden beschuldigd van gebrek aan nauwlettend hygiënisch toezicht op zijn eigen varkensstapel, sedert de tweede helft van mei 1967, de invoer van Italiaanse gerookte vleeswaren, zij het met bepaalde voorzorgsmaatregelen, toelaat?

4. Zijn de Raad en de Commissie derhalve niet van mening dat de verstreken tijd, uitsluitend uit hygiënisch oogpunt, meer dan voldoende is om de bescherming van de diverse nationale veestapels volledig te waarborgen en menen zij derhalve niet de Lid-Staten te moeten verzoeken de destijds tegen invoer uit Italië uitgevaardigde verboden te herroepen?

Antwoord van de Raad van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

1, 2, 3 en 4. Hoewel de Raad van oordeel is dat het veeleer tot de taak van de Commissie behoort op deze concrete vraag te antwoorden, kan hij op grond van hem ter kennis gebrachte inlichtingen meedelen, dat de in Italië geconstateerde epidemie van Afrikaanse varkenspest een jaar (maart 1967 — maart 1968) heeft geduurd. De Lid-Staten hebben toen de invoer van bereidingen van varkensvlees uit Italië verboden, iets waartoe zij bij de huidige regeling bevoegd zijn. Naderhand zijn bepaalde verboden opgeheven.

Met betrekking tot de vleeswaren wordt momenteel in het kader van de Raad het voorstel van de Com-

missie voor een richtlijn van de Raad bestudeerd betreffende de gezondheidsvraagstukken in verband met het handelsverkeer in produkten op basis van vlees; de aanvaarding van deze richtlijn is vertraagd door een aantal moeilijkheden die op technisch en juridisch gebied zijn gerezen.

In de toekomst zullen in het kader van de communautaire regelingen vraagstukken als het onderhavige gemakkelijker kunnen worden opgelost, doordat de Raad op 15 oktober 1968 ⁽²⁾ een Permanent Veterinair Comité heeft opgericht als één der media van het sanitaire beleid, en procedures heeft vastgesteld volgens welke dit Comité zal functioneren.

⁽¹⁾ Het antwoord van de Commissie is reeds gepubliceerd (PB nr. C 126 van 2. 10. 1969, blz. 7).

⁽²⁾ PB nr. L 252 van 18. 10. 1968, blz. 23.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 256/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(8 september 1969)

Betreft: Preferentieel akkoord met Israël

Hoever is de Raad gevorderd met „de bestudering van de mogelijke oplossingen voor een preferentieel akkoord met Israël, ten einde spoedig een verslag daarover te kunnen opstellen en algemene richtlijnen voor een eventuele compromisoplossing naar voren te brengen” (aanhaling ontleend aan een mededeling in het „Bulletin van de Europese Gemeenschappen” van juni 1969, blz. 65)?

Antwoord

(25 november 1969)

De studie waarnaar het geachte Parlements lid verwijst, werd afgesloten met een door de Raad tijdens zijn zitting van 17 oktober 1969 aangenomen mandaat, waarmee wordt beoogd de Commissie in staat te stellen om onderhandelingen met Israël aan te knopen ten einde na te gaan of tussen de Europese Economische Gemeenschap en Israël een preferentieel handelsakkoord kan worden gesloten op de in genoemd mandaat vastgestelde grondslagen. Van 12 tot en met 14 november 1969 werd een eerste onderhandelingsvergadering gehouden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 257/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(8 september 1969)

Betreft: Terminologie gebezigd in perscommuniqués van de Raad

1. Kan de Raad in aansluiting op zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 163/69 ⁽¹⁾ nog mededelen of hij vanuit zijn verlangen naar het gebruik van een gemakkelijk te begrijpen terminologie in zijn mededelingen aan de pers de voorkeur geeft bij voorbeeld aan de term „Nederlandse delegatie” boven „Nederlands lid” of „Nederlandse leden” ter aanduiding van de vertegenwoordiging van de Nederlandse Regering in de Raad?

2. Omvat de door de Raad gebruikte term „delegatie” mede de ambtelijke staf waarvan een of meer vertegenwoordigers van de regeringen in de raadszittingen zich plegen te doen vergezellen?

⁽¹⁾ PB nr. C 107 van 18. 8. 1969, blz. 23.

3. Is het mogelijk dat een in de Gemeenschap gangbare terminologie, welke in feite reeds sinds jaren in communautaire kringen gangbaar is, in feite toch minder juist of minder gelukkig te noemen is, zoals bij voorbeeld het gebruik in raadskringen (voor zover dit „communautair” kan worden genoemd) om in het Frans het Europese Parlement aan te duiden als „Assemblée Parlementaire Européenne”, ofschoon deze instelling overeenkomstig haar resolutie van 30 maart 1962 ⁽²⁾ voor wat het Frans betreft de benaming „Parlement Européen” heeft aangenomen?

4. Is de Raad bereid zijn aan de intergouvernementele praktijk ontleende term „delegatie” (die geenszins gebezigd wordt met het oog op een gemakkelijk te begrijpen terminologie) te vervangen door „lid respectievelijk leden van de Raad”?

⁽²⁾ PB nr. 31 van 26. 4. 1962, blz. 1045/62.

Antwoord

(25 november 1969)

1, 2 en 3. De Raad wenst inderdaad in zijn mededelingen aan de pers een eenvoudige terminologie te bezigen en meent voorts dat de term „delegatie”, die de gehele vertegenwoordiging van een regering in de Raad omvat, niet minder juist of gelukkig is dan een andere uitdrukking.

4. De Raad verwijst naar de door hem gegeven antwoorden op de schriftelijke vragen nrs. 2/67 ⁽¹⁾ en 163/69.

⁽¹⁾ PB nr. 90 van 10. 5. 1967, blz. 1757/67.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 267/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(18 september 1969)

Betreft: Nieuwe richtlijnen voor prijscontrole in het handelsverkeer tussen de Bondsrepubliek Duitsland en de D.D.R.

1. Heeft de Raad kennis genomen van de volgende mededeling in de Berliner Tageszeitung van 31 juli 1969 ⁽¹⁾:

„DDR“-Ware darf künftig bis zu 10 Prozent billiger sein

Die zuständigen Bundesressorts bereiten gegenwärtig neue Preisprüfungsrichtlinien für den Interzonenhandel vor.

ne. Bonn. Schneller, unbürokratischer und nunmehr nach bundeseinheitlichen Maßstäben soll künftig die Preisprüfung für Waren erfolgen, die im Rahmen des innerdeutschen Handels nach der Bundesrepublik geliefert werden. Mit diesem Ziel wird gegenwärtig eine Neufassung der bisherigen Preisprüfungsrichtlinien für den Interzonenhandel von den zuständigen Bundesressorts vorbereitet.

Die bisher für die Preisprüfung überwiegend zuständigen Länderpreisbehörden werden in Zukunft nur noch im Rahmen des sogenannten „Vorverfahrens“ tätig werden, in dem festgestellt wird, ob und in welchem Umfang das jeweilige Angebot aus der „DDR“ die im Bundesgebiet für gleichartige Waren üblichen Preise unterschreitet.

Nur wenn hier erhebliche Differenzen vorliegen und die Vermutung schädlicher Auswirkungen für die westdeutschen Hersteller besteht, soll ein sogenanntes Hauptverfahren bei den zuständigen Bundesämtern für Wirtschaft bzw. Ernährung und

Landwirtschaft in Frankfurt eröffnet werden. Ergibt sich dabei, daß das Bezugsvolumen aus der „DDR“ zur westdeutschen Produktion nur in einem unbedeutenden Umfang steht und eine empfindliche Beeinträchtigung der westdeutschen Hersteller nicht zu erwarten ist, soll das Verfahren künftig eingestellt werden. In allen übrigen Fällen wird eine „Hauptprüfung“ ggf. unter Hinzuziehung von Sachverständigen der Wirtschaft eingeleitet werden. Dabei muß unter Berücksichtigung aller Umstände die tatsächliche Differenz zwischen dem Abgabepreis der Zone und den Ab-Werk-Preisen in der Bundesrepublik ermittelt werden.

Die neuen Richtlinien sehen hierzu vor, daß im allgemeinen eine Preisdifferenz von weniger als 10 Prozent nicht als schädigend für die westdeutschen Konkurrenten anzusehen ist. Das Preisprüfungsverfahren muß nach den neuen Richtlinien innerhalb von drei Monaten abgewickelt werden. Überdies beabsichtigt die Bundesregierung, für bestimmte Warengruppen künftig generelle Preisgenehmigungen zu erteilen, so daß in diesen Fällen eine Einzelprüfung künftig fortfallen würde.

Die Zulässigkeit eines Preisabschlags bis zu 10 Prozent gegenüber vergleichbaren Waren westdeutscher Herkunft wird in Bonn mit dem geringeren qualitätsmäßigen Ansehen des „DDR“-Angebots, dem höheren Reparaturrisiko und den Schwierigkeiten bei der Ersatzteilversorgung begründet. Ein weiteres Risiko bestand darin, daß man die angebotene Zonen-Ware nicht besichtigen konnte. Dieser Nachteil wird aber jetzt ausgeräumt durch die Einrichtung von Kommissionslagern.“?

⁽¹⁾ Zie voetnoot (vertaling) op blz. 4.

2. Heeft de Bondsrepubliek Duitsland krachtens het protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken, behorend bij het E.E.G.-Verdrag, deze maatregelen als uitvoeringsbepalingen van het handelsverkeer tussen die Bondsrepubliek en de D.D.R. ter kennis van de andere Lid-Staten en van de Raad gebracht?

3. Acht de Raad deze uitvoeringsmaatregelen en hun toepassing in overeenstemming met de beginselen van de gemeenschappelijke markt?

4. Is het waar, dat het Statistisches Bundesamt voor het handelsverkeer tussen Oost- en West-Duitsland sinds 1 januari 1969 geen nadere specificaties meer publiceert voor de pluimvee- en eierensector?

5. Indien dit zo is, acht de Raad het dan in het belang van de Gemeenschap dat hem hierover in de toekomst geen gegevens meer ter beschikking staan? Indien de Raad aan deze gegevens waarde hecht, is hij dan bereid stappen te ondernemen bij de Regering van de Bondsrepubliek ten einde publikatie van deze statistische gegevens ook na 1 januari 1969 te handhaven?

(¹) (Vertaling van het Secretariaat van het Parlement):

„Goederen uit „D.D.R.” mogen in het vervolg tot 10% goedkoper zijn

Bevoegde federale diensten bereiden nieuwe richtlijnen voor voor prijscontrole in het interzonale verkeer.

ne. Bonn. Het toezicht op de prijzen van goederen die in het kader van de interne Duitse handel naar de Bondsrepubliek worden geleverd zal in het vervolg sneller, minder bureaucratisch en volgens uniforme maatstaven geschieden. Hiertoe wordt op het ogenblik door de betrokken federale departementen een herziening voorbereid van de geldende richtlijnen voor de prijscontrole bij het interzonale handelsverkeer.

De tot dusver in de eerste plaats bevoegde autoriteiten van de deelstaten zullen in de toekomst nog

slechts optreden in het kader van een voorbereidende procedure waarbij wordt vastgesteld of en in welke mate een aanbieding uit de „D.D.R.” beneden de op het gebied van de Bondsrepubliek gebruikelijke prijzen voor gelijksoortige goederen blijft.

Slechts wanneer hierbij aanzienlijke verschillen aan de dag treden en voor nadelige gevolgen voor de Westduitse fabrikanten moet worden gevreesd, moeten de bevoegde federale bureaus voor economische aangelegenheden, respectievelijk voedselvoorziening en landbouw te Frankfurt de eigenlijke procedure openen. Indien blijkt dat de in de „D.D.R.” aangekochte hoeveelheid slechts van geringe betekenis is in vergelijking met de Westduitse productie en geen aanmerkelijk nadeel voor de Westduitse fabrikanten behoeft te worden gevreesd, moet de procedure worden stopgezet. In alle andere gevallen wordt overgegaan tot het feitelijke onderzoek, eventueel met inschakeling van deskundigen uit het bedrijfsleven.

Bij dit onderzoek moet, met inachtneming van alle omstandigheden, het werkelijke verschil worden berekend tussen de Oostduitse verkoopprijs en de prijzen af-fabriek in de Bondsrepubliek. In de nieuwe richtlijnen wordt gesteld dat een prijsverschil van minder dan 10% in het algemeen niet als schadelijk voor de Westduitse concurrenten moet worden beschouwd. De controleprocedure moet volgens de nieuwe richtlijnen binnen drie maanden worden afgewikkeld. Bovendien is de Bondsregering voornemens voor bepaalde categorieën van goederen in de toekomst algemeen geldende machtigingen met betrekking tot de prijzen te verlenen, zodat in deze gevallen de individuele controle komt te vervallen.

De toelaatbaarheid van een prijsverschil van ten hoogste 10% ten opzichte van vergelijkbare goederen van Westduitse herkomst wordt in Bonn gemotiveerd met de geringere waardering die de aanbiedingen uit de „D.D.R.” uit een oogpunt van kwaliteit genieten, de grotere risico's in verband met reparaties en de moeilijkheden bij het verkrijgen van onderdelen. Voorts bestond tot dusver het nadeel dat de door Oost-Duitsland aangeboden goederen niet konden worden bezichtigd. Dit nadeel wordt thans echter uit de weg geruimd door de inrichting van commissiedepots.”

Antwoord

(25 november 1969)

ad 1. De Raad heeft kennis genomen van het sub 1 van de vraag aangehaalde artikel uit de „Berliner Tageszeitung” van 31 juli 1969.

ad 2 en 3. De werkzaamheden in verband met een nieuwe ontwerp-richtlijn betreffende de binnenlandse handel van Duitsland bevinden zich nog in het voorbereidende stadium. Het aan het Verdrag tot oprichting van de E.E.G. gehechte Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmee samenhangende vraagstukken stelt het verstrekken van inlichtingen over zulke werkzaamheden niet verplicht.

ad 4 en 5. Het Statistisches Bundesamt heeft na 1968 geen wijziging gebracht in het programma voor de bekendmaking der statistieken over het handelsverkeer tussen de monetaire zones van respectievelijk de Westduitse en de Oostduitse mark (zie categorie, F, serie 6).

Een uitvoerige lijst komt, zoals altijd, in elke jaarlijkse aflevering van genoemde serie voor.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 272/69

van de heer Vredeling

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(19 september 1969)

Betreft: Financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp in het kader van de G.A.T.T.

1. Ligt het in het voornemen van de Raad of van de Vertegenwoordigers van de Regeringen van de Lid-Staten die deel uitmaken van de Raad om de regeling van de financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp, die de Gemeenschap in het kader van de G.A.T.T. is aangegaan, niet vast te stellen op basis van een voorstel van de Commissie ⁽¹⁾?
2. Heeft de Commissie of de diensten daarvan een dergelijk voorstel of ontwerp ook niet aan de Raad overhandigd?
3. Op welke communautaire rechtsbepalingen dient de financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de overeenkomst inzake voedselhulp te berusten?

⁽¹⁾ Zie ook het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 165/69; PB nr. C 112 van 28. 8. 1969, blz. 26.

Antwoord*(25 november 1969)*

1. Tijdens zijn zitting van 17 oktober 1969 heeft de Raad, op basis van een voorstel van de Commissie, de verordening betreffende de communautaire financiering van de uitgaven betreffende de uitvoering van de Overeenkomst inzake voedselhulp ⁽¹⁾ aangenomen.
2. Het voorstel van de Commissie, waarover het Europese Parlement is geraadpleegd, dateert van 18 december 1968 ⁽²⁾.
3. Bovengenoemde verordening is gegrond op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op de artikelen 43, 200, lid 3, en 209.

⁽¹⁾ PB nr. L 263 van 21. 10. 1969, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 17 van 12. 2. 1969, blz. 22.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 282/69

van de heer Gerlach

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(26 september 1969)

Betreft: Franse steunregeling in de textielsector

In haar beschikking van 18 juli 1969 betreffende de Franse steunregeling ter bevordering van het onderzoek en de vernieuwing van de industriële en commerciële structuren in de textielsector⁽¹⁾ heeft de Commissie vastgesteld dat de bij decreet nr. 65-1163 van 24 december 1965 ingestelde steunregeling „onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt”. Zij acht het echter redelijk „een zekere termijn voor de aanpassing van de wijze van financiering van de in de onderhavige beschikking bedoelde steun vast te stellen” en heeft derhalve bepaald dat deze steun pas per 1 april 1970 niet meer mag worden verleend.

1. Waarom mag een Lid-Staat een overtreding van het Verdrag nog acht maanden lang voortzetten, nadat deze — via een relatief langdurige procedure — uitdrukkelijk als zodanig werd geconstateerd?

2. Waarom meent de Commissie in het onderhavige geval een termijn voor de aanpassing van de wijze van financiering van de steun te moeten vaststellen?

3. Heeft de Commissie de belangen van de Franse textielindustrie afgewogen tegen die van de zich in

⁽¹⁾ PB nr. L 220 van 1. 9. 1969, blz. 1.

moeilijke omstandigheden bevindende textielindustrieën van enige andere Lid-Statens welke zoals de Commissie zelf heeft geconstateerd sterk de weerslag van de Franse steunregeling ondervinden, en waarom is deze afweging van de belangen uitgevallen ten gunste van de door middel van een schending van het Verdrag bevoordeelde Franse textielindustrie?

4. Hoe valt volgens de Commissie deze royale behandeling van verdragsschendingen te rijmen met de relatief strenge geldboetes die zij eveneens in juli 1969 aan het internationale kininekartel⁽²⁾ en het internationale kleurstoffenkartel⁽³⁾ heeft opgelegd?

5. Volgens welke criteria behandelt en straft de Commissie schendingen van het Verdrag?

6. Meent de Commissie niet dat het stellen van ruime termijnen voor maatregelen tot beëindiging van overtredingen van het Verdrag de Regeringen der Lid-Statens zullen aanmoedigen het voortaan niet meer zo nauw te nemen met het naleven der bepalingen van de Europese Verdragen?

⁽²⁾ PB nr. L 192 van 5. 8. 1969, blz. 5.

⁽³⁾ PB nr. L 195 van 7. 8. 1969, blz. 11.

Antwoord

(24 november 1969)

1. De procedure waarop de geachte Afgevaardigde doelt is vastgelegd in artikel 93, lid 2, eerste en tweede alinea, van het E.E.G.-Verdrag. Er wordt in bepaald: „Indien de Commissie vaststelt dat een steunmaatregel niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt bepaalt zij dat de betrokken staat die steunmaatregel moet opheffen of wijzigen binnen de door haar vast te stellen termijn. Indien deze Lid-Staat dat besluit niet binnen de gestelde termijn nakomt, kan de Commissie zich in afwijking van de artikelen 196 en 170 rechtstreeks tot het Hof van Justitie wenden”.

In de door de geachte Afgevaardigde genoemde zaak heeft de Commissie inderdaad vastgesteld dat de Franse steunregeling ter bevordering van het onderzoek en de vernieuwing van de industriële en com-

merciële structuren in de textielsector niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt, wegens de wijze van financiering. Zij heeft daarom op 18 juli 1969 beslist dat de Franse Regering deze steunregeling vóór 1 april 1970 dient te laten vervallen of te wijzigen.

Slechts ingeval de Franse Regering zich niet vóór 1 april 1970 naar deze beschikking zou richten, zou de niet-inachtneming daarvan kunnen worden vervolgd als zijnde een inbreuk op het E.E.G.-Verdrag.

Overigens heeft de Franse Regering bij het Hof van Justitie een beroep tot nietigverklaring van de beschikking van 18 juli 1969 ingesteld.

2. Een beschikking tot opheffing of wijziging van een steunmaatregel kan zowel op institutioneel of

administratief als op economisch of sociaal gebied niet onaanzienlijke gevolgen hebben; het is daarom in sommige gevallen dienstig aan een dergelijke beschikking een termijn voor de uitvoering te verbinden. Dit is ook de reden waarom deze mogelijkheid uitdrukkelijk in het E.E.G.-Verdrag werd vastgelegd, en wel in de regels voor de in het voorgaande antwoord bedoelde procedure. De Commissie heeft overigens in het kader van deze procedure reeds meermaals een termijn vastgesteld voor de inachtneming van haar beschikkingen.

Ten aanzien van meer in het bijzonder de Franse steunregeling in de textielsector zij erop gewezen dat niet de steun zelf maar de wijze van financiering werd aangevochten. Een aanpassing van de Franse steunregeling voor de textielindustrie stuit echter onvermijdelijk op administratieve en technische moeilijkheden die slechts binnen een bepaalde termijn kunnen worden opgelost. De Commissie heeft de Franse Regering derhalve de nodige tijd willen geven, opdat deze de uitwerking van haar besluit op de betrokken steunregeling kan nagaan, de verschillende mogelijke oplossingen kan beoordelen en ten slotte de maatregelen van haar keuze vast kan stellen en ten uitvoer leggen.

3. De in de beschikking van de Commissie vastgestelde termijn dient niet om de Franse textiel-

industrie te begunstigen, doch slechts — zoals in het voorafgaande antwoord uiteengezet — om een behoorlijke aanpassing van de betrokken steunregeling mogelijk te maken.

4 en 5. De Commissie stelt er prijs op de geachte Afgevaardigde te verzekeren dat zij zowel toeziet op de naleving van de communautaire voorschriften inzake steunmaatregelen van de staten als op de naleving van de bepalingen inzake kartels. Ten aanzien van de criteria voor een optreden van de Commissie ter zake zij opgemerkt dat deze in de verdragen zelf en in de uitvoeringsverordeningen zijn vastgelegd. De vaststelling van een termijn waarbinnen de Franse Regering haar steunregeling voor de textielsector dient te wijzigen, is in overeenstemming met de verdragsbepalingen inzake steunmaatregelen.

6. De noodzaak eventueel een termijn voor de wijziging of opheffing van een steunmaatregel vast te stellen om institutionele, administratieve, economische of sociale redenen, wordt door geen enkele regering der Lid-Staten in twijfel getrokken. De aan de beschikking van 18 juli 1969 verbonden termijn lijkt geen invloed te kunnen uitoefenen op de toekomstige houding van de regeringen ten aanzien van de naleving der verdragen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 285/69

van de heer Behrendt

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(26 september 1969)

Betreft: Woningbouwkredieten voor het personeel van de Europese Gemeenschappen

De Raad is sedert 8 mei 1969 in het bezit van een voorstel van de Commissie voor een verordening tot vaststelling van het gebruik van het pensioenfonds van het vroegere ambtenarenstatuut van de E.G.K.S.

1. Waarom is het Europese Parlement niet over dit voorstel voor een verordening geraadpleegd?

2. Op welke moeilijkheden stuit de goedkeuring van de voorstellen door de Raad en hoe motiveert de Raad zijn eventuele bezwaren?

3. Waarom aarzelt de Raad dit voorstel voor een verordening goed te keuren, hoewel de nationale ambtenaren in tegenstelling tot het personeel van de Europese Gemeenschappen sedert geruime tijd wo-

ningbouwkredieten tegen verlaagde rente kunnen verkrijgen?

4. Is het de Raad bekend dat naar aanleiding van een particulier initiatief alleen al in Luxemburg meer dan 200 gezinnen belangstelling voor de bouw van een eigen huis in de nabije toekomst hebben getoond en rekenen op de toekenning van de door de Commissie aangekondigde leningen tegen verlaagde rente?

5. Geeft de Raad zich er rekenschap van dat de terreinen aan de rand en in de omgeving van Brussel en Luxemburg als gevolg van de ontsluiting van deze steden voor het verkeer binnenkort zeer in prijs zullen stijgen zodat met de goedkeuring van de voorgestelde verordening spoed moet worden betracht?

6. Wanneer denkt de Raad het voorstel voor een verordening goed te keuren?

Antwoord*(25 november 1969)*

Bij schrijven van 19 mei 1969 is aan de Raad het voorstel van de Commissie voorgelegd voor een verordening tot vaststelling van de aanwending van het vermogen van het in artikel 83, lid 1, van het vroegere Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal bedoelde pensioenfonds.

1. De verordening in kwestie dient overeenkomstig de bepalingen van het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschappen, in casu van artikel 2, sub 11, eerste alinea, van Verordening (EEG) nr. 259/68 van de Raad van 29 februari 1968⁽¹⁾, te worden vastgesteld.

Deze verordening dient luidens bovengenoemd artikel door de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen, op voorstel van de Commissie, ingediend na raadpleging van het Comité voor het Sta-

⁽¹⁾ PB nr. L 56 van 4. 3. 1968, blz. 1.

tuut te worden aangenomen. De procedure voorziet dus niet in raadpleging van het Europese Parlement.

2 t/m 6. Reeds op 30 mei 1969 en vervolgens op 16 oktober 1969, hebben de instanties van de Raad een onderzoek aan het Commissievoorstel gewijd. Daarbij bleek dat het voorstel een aantal juridische en financiële problemen opriep voor de analyse waarvan een aanvullende documentatie noodzakelijk was.

De Raad is zich bewust van het belang van de vraagstukken welke genoemd voorstel beoogt op te lossen en hij zal niet nalaten, de bestudering daarvan te hervatten zodra de gevraagde aanvullende documentatie hem zal zijn toegezonden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat niet in alle Lid-Staten het gebruik bestaat dat aan ambtenaren leningen tegen verlaagde rente voor woningbouw worden verstrekt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 289/69van de heer **Vredeling**aan de **Commissie van de Europese Gemeenschappen***1 oktober 1969*

Betreft: Werkzaamheden in de ambtelijke comité's van beheer in het kader van de marktordeningen van landbouwprodukten

Kan de Commissie naar aanleiding van haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 148/69⁽¹⁾ betreffende de werkzaamheden in de ambtelijke comité's van beheer in het kader van de marktordening van landbouwprodukten mededelen in welk geval het desbetreffende comité van beheer een ongunstig advies heeft uitgebracht over de hem door de Commissie voorgelegde maatregelen, welke conclusie de Commissie uit dit negatieve advies heeft getrokken en welke gevolgen dit heeft gehad?

⁽¹⁾ PB nr. C 124 van 23. 9. 1969, blz. 2

Antwoord*(26 november 1969)*

Het Comité van beheer voor eieren en slachtpluimvee heeft op 27 september 1968 een afwijzend advies uitgebracht inzake een voorstel om geen extra bedrag voor geslachte kippen en kuikens vast te stellen.

Aangezien de Commissie heeft gevraagd deze kwestie opnieuw onder ogen te zien, is op 4 oktober 1969 een voorstel tot vaststelling van een extra bedrag voor geslachte kippen en kuikens aan het Comité van beheer ter fine van advies voorgelegd. Het Comité heeft met algemene stemmen een gunstig advies over dit laatste voorstel uitgebracht, dat vervolgens door de Commissie is aangenomen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 297/69

van de heer Califice

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 oktober 1969)

Betreft: Economische toestand van de Gemeenschap

In maart 1968 nam het Europese Parlement een resolutie ⁽¹⁾ aan, waarin de uiteenzetting van de Commissie over de economische situatie in de Gemeenschap in 1967 en de vooruitzichten voor 1968 werd goedgekeurd, doch waarin de Commissie werd aanbevolen:

„... om de oplossing van de betalingsbalansproblemen van de Verenigde Staten — waarvan de betekenis ook voor de Europese Economische Gemeenschap niet hoog genoeg kan worden aangeslagen — in samenwerking met de Verenigde Staten te zoeken in een gemeenschappelijk, over enige jaren lopend programma”.

⁽¹⁾ PB nr .C 27 van 28. 3. 1968, blz. 28.

Met het oog hierop besloot de Gemeenschap eenzijdig de toepassing van de met de Verenigde Staten in het kader van de Kennedy-ronde overeengekomen tariefverlagingen te vervroegen.

De gebeurtenissen die vervolgens in 1968 invloed hebben uitgeoefend op de communautaire economie — Franse crisis en monetaire crisis — en het gedeeltematig herstel van de betalingsbalans van de Verenigde Staten vormden voor de Gemeenschap aanleiding om de voorgenomen eenzijdige verlaging uit te stellen.

Kan de Commissie, gezien de huidige situatie van de betalingsbalans van de Verenigde Staten enerzijds en van de economie van de Gemeenschap anderzijds, mededelen welk gevolg zij thans bereid is te geven aan de hierboven aangehaalde aanbeveling van het Europese Parlement?

Antwoord

(26 november 1969)

De Commissie moge ter beantwoording van de vraag van het geachte Parlements lid verwijzen naar de bewoordingen van de resolutie van de Raad van 8 april 1968.

Aangezien de Raad begrip wenste te tonen voor de moeilijkheden waarmede de Verenigde Staten ten aanzien van hun betalingsbalans te kampen hadden, en bereid was zijn medewerking in deze te verlenen, had de Raad inderdaad besloten dat de Gemeenschap bereid zou zijn de derde tranche (1/5) van de bij de beëindiging van de Kennedy-ronde overeengekomen tariefverlagingen reeds vanaf 1 januari 1969, dus een jaar vroeger dan het overeengekomen programma, toe te passen. Bovendien ging de Gemeenschap ermee akkoord dat de Verenigde Staten hunnerzijds de tweede tranche van de verlagingen welke op 1 januari 1969 zou ingaan, eerst met ingang van 1 januari 1970 zouden toepassen en bij de derde tranche zouden voegen.

De toepassing van het besluit van de Gemeenschap was afhankelijk van de verwezenlijking van een hypothese welke op twee factoren berustte, namelijk: dat geen enkele maatregel ter bescherming van de invoer en geen enkele maatregel tot steun bij de

uitvoer, in welke vorm dan ook, door de Verenigde Staten zouden worden genomen en dat de Verenigde Staten de „American Selling Price” vóór 1 januari 1969 zouden afschaffen overeenkomstig het Protocol betreffende chemische produkten behorende bij het Protocol van Genève (1967).

Aangezien de Raad in december 1968 had geconstateerd dat de gestelde hypothese niet als verwezenlijkt kon worden beschouwd, behoefde hij zich dus niet uit te spreken over de toepassing van zijn resolutie tot vervroeging met ingang van 1 januari 1969. De Raad handhaafde echter zijn standpunt dat tot vervroeging zou worden overgegaan indien de genoemde hypothese werkelijkheid zou worden.

Hierbij zij echter gewezen op het feit dat hoe meer de afgesproken datum voor de toepassing van de derde tranche van tariefverlagingen, dus 1 januari 1970, nadert, de vervroeging des te meer aan betekenis inboet en praktisch geheel overbodig wordt.

De Commissie betreurt te moeten constateren dat de omstandigheden op grond waarvan het aanbod tot samenwerking, dat van zo grote economische en politieke betekenis was, had kunnen worden uitgevoerd, zich niet hebben voorgedaan.

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

in de zaak 27-69 ⁽¹⁾

(Procestaal: Frans)

In de zaak 27-69, betreffende een door de Cour Supérieure de Justice du Grand-Duché de Luxembourg (Chambre des Appels Civils) overeenkomstig artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag tot het Hof van Justitie gericht verzoek om een prejudiciële beslissing nopens de interpretatie van artikel 52 van Verordening van de Raad nr. 3 van 25 september 1958 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers in het voor eerstgenoemd gerecht aanhangige geding tussen Caisse de Maladie des C.F.L. „Entr'aide Médicale”, Luxemburg, en Société Nationale des Chemins de Fer Luxembourgeois, Luxemburg, en Compagnie Belge d'Assurances Générales sur la Vie et contre les Accidents, Brussel, ten processe voorts vertegenwoordigd door mevrouw Marcelle Warnotte, weduwe van Paul Simon, wonende te Luxemburg, heeft het Hof, samengesteld als volgt: R. Lecourt, President; R. Monaco en P. Pescatore, Kamerpresidenten; A. M. Donner, A. Trabucchi (rapporteur), W. Strauß en J. Mertens de Wilmars, Rechters; Advocaat-Generaal: J. Gand; Griffier: A. Van Houtte, op 12 november 1969 een arrest gewezen waarvan het dictum als volgt luidt:

1. *Artikel 52 van Verordening nr. 3 van de Raad der E.E.G. d.d. 25 september 1958 is van toepassing op het geval van een werknemer of daarmede gelijkgestelde, die zowel zijn standplaats als zijn verblijfplaats in een Lid-Staat heeft en het slachtoffer werd van een verkeersongeval op het grondgebied van een andere Lid-Staat, ongeacht de redenen van zijn verblijf in laatstgenoemde staat;*
2. *Artikel 52 van Verordening nr. 3 van de Raad der E.E.G. is mede van toepassing wanneer het orgaan dat de prestatie verschuldigd is zijn vordering voor de nationale rechter instelt;*
3. *Met artikel 52 wordt beoogd, dat iedere Lid-Staat elk regresrecht zal erkennen hetwelk de andere Lid-Staten — hetzij door middel van subrogatie, hetzij bij wege van een andere juridische constructie — ten behoeve van het tot de prestatie gehouden orgaan jegens de derde aansprakelijke hebben ingesteld.*

Dit recht kan worden ingeroepen ook wanneer het niet bij een bilateraal akkoord als bedoeld in het tweede lid van hetzelfde artikel werd voorzien.

⁽¹⁾ PB nr. C 100 van 1. 8. 1969.

ARREST VAN HET HOF**in de zaak 29-69 ⁽¹⁾***(Procestaal: Duits)*

In de zaak 29-69, betreffende een door het Verwaltungsgericht te Stuttgart in het bij dit gerecht aanhangige geding tussen Erich Stauder, wonende te Ulm/Donau, en de stad Ulm — Sozialamt, krachtens artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag tot het Hof gericht verzoek om een prejudiciële beslissing ten aanzien van de volgende vraag: Is het met de geldende algemene beginselen van gemeenschapsrecht verenigbaar dat de beschikking van de Commissie der Europese Gemeenschappen van 12 februari 1969 (69/71/EEG) de verkoop van boter tegen verlaagde prijs aan consumenten die sociale bijstand ontvangen afhankelijk stelt van bekendmaking van de naam van de begunstigde aan de verkopers?, heeft het Hof, samengesteld als volgt: R. Lecourt, President; R. Monaco en P. Pescatore, Kamerpresidenten; A. M. Donner, W. Strauß, T. Trabucchi en J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Rechter; Advocaat-Generaal: K. Roemer; Griffier: A. Van Houtte, op 12 november 1969 een arrest gewezen, waarvan het dictum als volgt luidt:

1. *Artikel 4, tweede gedachtenstreepje, der beschikking 69/71/EEG van 12 februari 1969 — gerectificeerd bij beschikking 69/244/EEG — moet worden geïnterpreteerd in die zin dat het slechts de individualisering verlangt van hen die het voordeel der daarin voorziene maatregelen genieten, zonder de vermelding van hun naam voor controledoeleinden hetzij voor te schrijven, hetzij te verbieden;*
2. *Bij de behandeling van de door het Verwaltungsgericht te Stuttgart aan het Hof voorgelegde vraag is niet gebleken van enig gebrek dat tot ongeldigheid der litigieuze bepaling kan leiden.*

⁽¹⁾ PB nr. C 100 van 1. 8. 1969.

ARREST VAN HET HOF**(Eerste Kamer)****in de zaak 33-68 ⁽¹⁾***(Procestaal: Frans)*

In de zaak 33-68: Eva Rittweger (advocaat: Mr. Alex Bonn) tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: Louis de la Fontaine), waarin is gevorderd:

a) nietigverklaring van de besluiten van de Directeur-Generaal Personeel en Administratie van 3 oktober 1968 en 11 november 1968, b) verklaring voor recht dat de aan verzoekster voor een te haren laste komend persoon, te weten haar moeder, toegekende toelage moet worden gehandhaafd, heeft het Hof (Eerste Kamer), samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident; A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars (rapporteur), Rechter; K. Roemer, Advocaat-Generaal; A. Van Houtte, Griffier, op 30 oktober 1969 een arrest gewezen waarvan het dictum als volgt luidt:

1. *Verklaart verzoekster in haar verzoek niet ontvankelijk, zijnde het zonder voorwerp geraakt;*
2. *Veroordeelt de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten van het geding;*
3. *Wijst af het meer of anders gevorderde.*

⁽¹⁾ PB nr. C 5 van 18. 1. 1969.

**Beroep, op 10 november 1969 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen
ingesteld tegen de Franse Republiek.**

(Zaak 66-69)

Op 10 november 1969 is door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze bijgestaan en vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Leleux en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Mr. E. Reuter, 4, boulevard Royal, bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Franse Republiek.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

„te verklaren voor recht dat de Franse Republiek:

1. in strijd heeft gehandeld met de verplichtingen, op haar rustende krachtens de bepalingen van het gemeenschapsrecht betreffende het recht van vestiging, te weten:
 - a) artikel 52 EEG, het door de Raad van de E.E.G. op 18 december 1961 vastgesteld algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het recht van vestiging en de door de Raad op grond van artikel 54, lid 2, EEG opgestelde richtlijnen, zulks door toepassing van het decreet nr. 67/78 van 27 januari 1967, gewijzigd bij het decreet nr. 69/264 van 21 maart 1969, of wel door ten aanzien van de toepassing van dat decreet niet uitdrukkelijk een uitzondering te voorzien voor de daarin bedoelde investeringen (of het ongedaan maken daarvan), wanneer onderdanen van andere Lid-Staten daartoe in Frankrijk c.q. Franse onderdanen in de andere Lid-Staten daartoe in samenhang met geliberaliseerde bij wege van zelfstandige beroepsuitoefening verrichte transacties overgaan of wensen over te gaan; zulks met uitzondering van de formaliteit van aangifte wanneer die transacties tot kapitaalverplaatsing tussen Frankrijk en een andere Lid-Staat leiden;
 - b) artikel 53 EEG, voorzoveel de toepassing van het litigieuze decreet de investeringen van dochterondernemingen van Franse maatschappijen in de andere Lid-Staten betreft;
2. in strijd heeft gehandeld met de verplichtingen, op haar rustende krachtens artikel 221 EEG, zulks door toepassing van het litigieuze decreet op — dan wel door ten aanzien van de toepassing van dat decreet niet uitdrukkelijk een uitzondering te voorzien voor — deelnemingen van onderdanen van andere Lid-Staten in het kapitaal van Franse maatschappijen en de uitbreiding daarvan, om het even of zij rechtstreeks dan wel langs de weg van cessie tot deze transacties overgaan;
3. in strijd gehandeld heeft met de verplichtingen, op haar rustende krachtens de bepalingen van het gemeenschapsrecht betreffende de liberalisering van het kapitaalverkeer, te weten artikel 67 EEG en artikel 1 (juncto lijst A van bijlage I) van de eerste richtlijn voor de toepassing van artikel 67 EEG d. d. 11 mei 1960, gewijzigd bij de tweede richtlijn van 18 december 1962, door toepassing — dan wel door niet uitdrukkelijk een uitzondering te voorzien op de toepassing — van het in decreet nr. 67/78 (zoals gewijzigd bij decreet 69/264) voorziene recht van uitstel ten aanzien van de in dat decreet bedoelde investeringen in Frankrijk en in de andere Lid-Staten welke tot kapitaalverplaatsing binnen de Gemeenschap leiden en waarbij in Frankrijk of in een andere Lid-Staat gevestigde natuurlijke of rechtspersonen partij zijn;

de Franse Republiek in de kosten te veroordelen.”

II

(Vorbereidende besluiten)

COMMISSIE

Voorstellen voor richtlijnen betreffende de wijze waarop de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger worden verwezenlijkt

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 14 oktober 1969)

I

Voorstel voor een richtlijn betreffende de verwezenlijking van het recht van vestiging en het vrij verrichten van diensten voor de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschappen, en met name op de artikelen 54, leden 2 en 3, 57, lid 3, 63, leden 2 en 3, en 66,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾, en met name op titel IV-D en bijlage III, groep 822,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen voor het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾, en met name op titel V-C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat de algemene programma's voorschrijven dat elke op de nationaliteit gebaseerde discriminerende behandeling bij de vestiging en het verrichten van diensten voor de werkzaamheden betreffende de gezondheid vallende onder rubriek 822 van de nomenclatuur der Verenigde Naties, vóór het einde van het tweede jaar van de derde etappe dient te zijn opgeheven;

⁽¹⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 32/62.

Overwegende dat tot deze rubriek met name behoren de werkzaamheden van algemeen ziekenverpleger; dat deze werkzaamheden wegens hun aard en de daarvoor vereiste opleiding in bijzondere richtlijnen geregeld moeten worden;

Overwegende dat deze richtlijn op het gebied van de verpleging alleen de werkzaamheden betreft die in de Lid-Staten met een der in deze richtlijn genoemde opleidingstitels worden uitgeoefend; dat het noodzakelijk is gebleken, het toepassingsgebied van de richtlijn te beperken tot deze groep verplegenden en dat dientengevolge de liberalisatie van de werkzaamheden op het gebied van de verpleging, aangezien het vooralsnog niet mogelijk is geweest tot de in artikel 57, lid 3, van het Verdrag voorgeschreven voorafgaande coördinatie van de voorwaarden van uitoefening van het verplegersberoep over te gaan, slechts betrekking heeft op deze groep; dat de niet onder deze richtlijn vallende werkzaamheden later in richtlijnen zullen moeten worden geregeld;

Overwegende dat in deze richtlijn met het in artikel 1 opgenomen woord „vennootschappen” slechts worden bedoeld associaties van verplegers in de vorm van een vennootschap in de zin van artikel 58; dat deze richtlijn op dit gebied slechts de opheffing van

de beperkingen regelt; dat zij bijgevolg onverlet laat de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten, die, zonder onderscheid naar nationaliteit, de uitoefening van een der onder deze richtlijn vallende werkzaamheden aan vennootschappen verbieden of deze voor hen aan bepaalde voorwaarden onderwerpen;

Overwegende dat in een Lid-Staat een publiekrechtelijke organisatie bestaat waarbij inschrijving verplicht is; dat derhalve voor de door de richtlijn begunstigde onderdanen van de Lid-Staten de mogelijkheid moet worden geschapen zich bij dergelijke organisaties te laten inschrijven; dat voorts in geval van het verrichten van diensten de eis van een dergelijke inschrijving die gesteld wordt in verband met het vaste en permanente karakter van de in het ontvangende land uitgeoefende werkzaamheid voor degene die de dienst verricht als gevolg van het tijdelijke karakter van zijn werkzaamheid ongetwijfeld een belemmering zou betekenen; dat deze dus moet worden afgeschaft; dat in dit geval evenwel de controle op de naleving van de beroepsregels waartoe deze beroepsorganisaties bevoegd zijn, verzekerd moet worden; dat hiertoe onder voorbehoud van de toepassing van artikel 62 van het Verdrag de mogelijkheid is opgenomen de begunstigde te verplichten om van tevoren kennis te geven van zijn voornemen tot verrichting van diensten aan de bevoegde instantie,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De Lid-Staten heffen ten behoeve van de in titel I van de algemene programma's voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten genoemde natuurlijke personen en vennootschappen, hierna begunstigten genoemd, de onder titel III van deze programma's bedoelde beperkingen op ten aanzien van de toegang tot en de uitoefening van de in artikel 2 vermelde werkzaamheden.

Artikel 2

1. De bepalingen van deze richtlijn zijn van toepassing op de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger, die vallen onder groep 822 van bijlage III van het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging.

2. In de zin van deze richtlijn worden onder „werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger” verstaan werkzaamheden welke met de volgende titels worden uitgeoefend:

in Duitsland:

- Krankenschwester
(Krankenpfleger)

in België:

- hospitalier(e),
verpleegassistent(e)
- infirmier(e), hospitalier(e),
ziekenhuisverpleger (-verpleegster)
- infirmier(e) gradué(e)
hospitalier(e), gegraduceerd
ziekenhuisverpleger (-verpleegster)

in Frankrijk:

- infirmier(e) diplômé(e)
d'État

in Italië:

- infermiera professionale

in Luxemburg:

- infirmier
- infirmier hospitalier gradué

in Nederland:

- verpleegster A.

Artikel 3

1. De Lid-Staten heffen de beperkingen op welke met name:

- a) de begunstigten verhinderen zich in het ontvangende land te vestigen of daar diensten te verrichten op dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen;
- b) voortvloeien uit een administratieve of een door een beroeps- of bedrijfsorganisatie gevolgde handelwijze, die ten gevolge heeft dat op de begunstigten in vergelijking met de eigen onderdanen een discriminerende behandeling wordt toegepast.

2. Onder de op te heffen beperkingen komen in het bijzonder die voor welke zijn vervat in de bepalingen welke door de begunstigten op de volgende wijze een verbod of beperking van de vestiging of het verrichten van diensten inhouden:

— *in België:*

door de verplichting in het bezit te zijn van een beroepskaart (artikel 1 van de wet van 19 februari 1965);

— *in Italië:*

door het nationaliteitsvereiste („Testo Unico delle leggi sanitarie”, goedgekeurd bij KB van 27 juli 1934, nr. 1265 en „Decreto legislativo del Capo provvisorio dello Stato”, nr. 233 van 13 september 1964).

Artikel 4

Indien een ontvangende Lid-Staat van de eigen onderdanen voor de toegang tot of de uitoefening van een der in artikel 2 bedoelde werkzaamheden inschrijving bij een publiekrechtelijke beroeps- of bedrijfsorganisatie of instelling eist, of indien in een ontvangende Lid-Staat een dergelijke aansluiting van rechtswege als gevolg van de toelating tot de uitoefening van de betrokken werkzaamheden plaatsvindt, draagt deze Lid-Staat er zorg voor dat de onderdanen van de overige Lid-Staten:

- in geval van vestiging zich inschrijven bij een publiekrechtelijke beroeps- of bedrijfsorganisatie of instelling, onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen.

Deze inschrijving brengt stemrecht en verkiesbaarheid mede, alsmede het recht om voor bestuursfuncties in de publiekrechtelijke beroeps- of bedrijfsorganisatie of instelling in aanmerking te komen. Deze bestuursfuncties kunnen echter aan de eigen onderdanen worden voorbehouden wanneer de betrokken publiekrechtelijke beroeps- of bedrijfsorganisatie of instelling, krachtens een wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling, deelneemt aan de uitoefening van het openbaar gezag;

- in geval van het verrichten van diensten vrijgesteld worden van deze verplichting tot inschrijving; de Lid-Staat kan echter bepalen dat, wanneer de uitvoering van de dienstverrichting een tijdelijk verblijf op zijn grondgebied ten gevolge heeft, degene die de dienst verricht verplicht is tevoren, en in dringend geval later, kennis te geven van de uitvoering van de dienstverrichtingen aan de bevoegde instantie die voor het naleven van de beroepsdiscipline zorgt.

Artikel 5

De ontvangende Lid-Staten zien erop toe dat de onderdanen van de overige Lid-Staten het recht hebben zich aan te sluiten bij privaatrechtelijke beroeps- of bedrijfsorganisaties onder dezelfde voorwaarden en met dezelfde rechten en verplichtingen als de eigen onderdanen, voor zover hun beroepswerkzaamheden de uitoefening van dit recht medebrengen.

Deze aansluiting brengt stemrecht mede alsmede, in geval van vestiging, verkiesbaarheid en het recht om voor bestuursfuncties in deze organisaties in aanmerking te komen.

Artikel 6

1. Indien een ontvangende Lid-Staat aan zijn onderdanen voor de toegang tot de in artikel 2 bedoelde werkzaamheden voorwaarden inzake goed

zedelijk gedrag of betrouwbaarheid stelt, aanvaardt deze Lid-Staat voor de onderdanen der overige Lid-Staten als genoegzaam bewijs een door een bevoegde instantie van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst afgegeven document, waaruit blijkt dat aan de in deze Lid-Staat voor de toegang tot de betrokken werkzaamheid gestelde voorwaarden inzake goed zedelijk gedrag en betrouwbaarheid is voldaan.

Indien de Lid-Staat van oorsprong of herkomst voor de toegang tot de betrokken werkzaamheid geen voorwaarde van deze aard stelt, kan de ontvangende Lid-Staat van de onderdanen van deze Lid-Staat van oorsprong of herkomst een uittreksel uit het strafregister verlangen en bovendien, voor zover het bewijs dat aan de in de ontvangende Lid-Staat gestelde eisen is voldaan, niet genoegzaam door dit uittreksel kan worden geleverd, een door een bevoegde instantie in de Lid-Staat van oorsprong of herkomst afgegeven verklaring die met het document van de ontvangende Lid-Staat overeenstemt.

2. Indien in een Lid-Staat van oorsprong of herkomst en in een ontvangende Lid-Staat wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen bestaan betreffende de naleving van de voorschriften inzake goed zedelijk gedrag of betrouwbaarheid met betrekking tot de uitoefening van de in artikel 2 bedoelde werkzaamheden, verkrijgt de ontvangende Lid-Staat desgevraagd de nodige inlichtingen. Deze omvatten de ten opzichte van de betrokkene getroffen disciplinaire of beroepssancties.

De Lid-Staten dragen er zorg voor dat het toezenden van deze inlichtingen onder de geheimhoudingsplicht valt. De Lid-Staten behouden hun zeggenschap ten aanzien van de gevolgen op hun grondgebied van de in een andere Lid-Staat getroffen disciplinaire of beroepssancties.

3. Indien een ontvangende Lid-Staat van de begunstigen voor de toegang tot en de uitoefening van een der in artikel 2 bedoelde werkzaamheden, het bewijs eist dat er voorheen geen faillissement heeft plaatsgehad en een dergelijk bewijs niet begrepen is in de overeenkomstig de leden 1 en 2 betreffende de onderdanen der overige Lid-Staten verstrekte inlichtingen, aanvaardt deze Lid-Staat van de begunstigde onderdanen van de overige Lid-Staten en door de betrokkene ten overstaan van een bevoegde instantie, een notaris of bevoegde beroeps- of bedrijfsorganisatie van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst onder ede afgelegde verklaring.

Indien in de ontvangende Lid-Staat de financiële draagkracht moet worden bewezen, aanvaardt deze Lid-Staat de door de banken van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst afgegeven verklaringen als gelijkwaardig aan de op zijn eigen grondgebied afgegeven bewijsstukken.

4. Indien de ontvangende Lid-Staat van de eigen onderdanen voor de toegang tot of de uitoefening van een der in artikel 2 bedoelde werkzaamheden een op lichaams- of geestesgesteldheid betrekking hebbend document eist, aanvaardt deze Lid-Staat, als in dit opzicht voldoende, overlegging van het door de Lid-Staat van oorsprong of herkomst vercieste document.

Indien de Lid-Staat van oorsprong of herkomst voor de toegang tot de betrokken werkzaamheid geen voorwaarden van deze aard stelt, aanvaardt de ontvangende Lid-Staat van de onderdanen van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst een door een bevoegde instantie van laatstgenoemde staat afgegeven, met de getuigschriften van de ontvangende Lid-Staat overeenstemmende verklaring.

5. De in het eerste, derde en vierde lid bedoelde documenten mogen bij overlegging niet ouder zijn dan 3 maanden.

6. De bepalingen van dit artikel zijn van toepassing op de vestiging van de onderdanen van een Lid-Staat in een andere Lid-Staat.

7. De Lid-Statcn wijzen binnen de in artikel 11 gestelde termijn voor de afgifte van bovengenoemde documenten en het verstrekken van bovenbedoelde inlichtingen bevoegde instanties en instellingen aan en stellen de overige Lid-Statcn alsmede de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 7

1. Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot of de uitoefening van de in artikel 2 bedoelde werkzaamheden een van de in artikel 6 vermelde voorwaarden stelt, aanvaardt deze Lid-Staat in geval van het verrichten van diensten voor hen die deze diensten verrichten en onderdaan van een andere Lid-Staat zijn een enkel, door een bevoegde instantie van de Lid-Staat van oorsprong of herkomst afgegeven document, in plaats van de documenten, verklaringen en bewijsstukken als bedoeld in artikel 6.

2. Het in het voorafgaande lid bedoelde document mag bij overlegging niet ouder zijn dan 12 maanden.

3. De Lid-Statcn wijzen binnen de in artikel 11 gestelde termijn de voor de afgifte van bovenbedoeld document bevoegde instanties en instellingen aan en stellen de overige Lid-Statcn en de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 8

De ontvangende Lid-Statcn kennen de onderdanen van de overige Lid-Statcn, die aan de in de artikelen 1 en 3 van de richtlijn van de Raad inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger gestelde voorwaarden voldoen, het recht toe, hun wettige beroepstitel en de afkorting daarvan in de ontvangende Lid-Staat te voeren.

Artikel 9

Indien een ontvangende Lid-Staat van zijn onderdanen voor de toegang tot een van de in artikel 2 bedoelde werkzaamheden het afleggen van een eed eist, draagt deze Lid-Staat er zorg voor dat, ingeval de eedsformule niet door de onderdanen van de overige Lid-Statcn kan worden gebruikt, aan de betrokkenen een passende en gelijkwaardige formule naar hun keuze kan worden voorgelegd.

Artikel 10

De Lid-Statcn verlenen aan hun onderdanen die zich voor het uitoefenen van de in artikel 2 bedoelde werkzaamheden naar een andere Lid-Staat begeven, geen enkele steun waardoor de vestigingsvoorwaarden kunnen worden vervalst.

Artikel 11

De Lid-Statcn treffen de nodige maatregelen om hun wetgeving binnen een termijn van één jaar in overeenstemming te brengen met deze richtlijn en stellen de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Artikel 12

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Statcn.

II

Voorstel voor een richtlijn inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en met name op artikel 57, lid 1, en artikel 66,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾ en met name op titel V, eerste alinea,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾ en met name op titel VI, eerste alinea,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat artikel 57, lid 1, van het Verdrag voorschrijft dat er richtlijnen worden vastgesteld inzake de onderlinge erkenning van diploma's, certificaten en andere titels; dat daarenboven in lid 3 van hetzelfde artikel wordt bepaald dat, wat de geneeskundige, paramedische en farmaceutische beroepen betreft, de opheffing van de beperkingen afhankelijk zal zijn van de voorwaarden waaronder zij worden uitgeoefend;

Overwegende dat verscheidene Lid-Staten voor de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van algemeen ziekenverpleger bij de wet het bezit van een diploma ziekenverpleging verplicht stellen; dat in sommige andere Lid-Staten, waar deze voorwaarde niet geldt, het recht tot het voeren van de titel van algemeen ziekenverpleger desalniettemin wettelijk geregeld is;

Overwegende dat, gezien de op het gebied van de opleiding tot algemeen ziekenverpleger bestaande verschillen, voor een onderlinge erkenning een voorafgaande coördinatie als bedoeld in artikel 57, lid 2, is vereist; dat deze coördinatie tot stand wordt gebracht door de richtlijn van de Raad van . . . ;

Overwegende dat, in verband met het feit dat een richtlijn tot onderlinge erkenning van bepaalde diploma's niet noodzakelijkerwijze een materiële gelijkwaardigheid inhoudt van de opleidingen voor deze diploma's, het gebruik van de opleidingstitel slechts dient te worden toegestaan in de taal van de Lid-Staat van oorsprong;

⁽¹⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 32/62.

Overwegende dat de Lid-Staten, voor een gemakkelijke toepassing van deze richtlijn door hun nationale administraties, kunnen bepalen dat de onderdanen die aan de daarin gestelde opleidingsvoorwaarden voldoen, te zamen met hun opleidingstitel een certificaat van de bevoegde instanties van het land van oorsprong voorleggen, waarin wordt verklaard, dat deze titels met de in de richtlijn bedoelde titels overeenstemmen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Iedere Lid-Staat erkent de door de overige Lid-Staten afgegeven en in artikel 2 van deze richtlijn vermelde diploma's, certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger, overeenkomstig artikel 1 van de richtlijn van de Raad vaninzake de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van algemeen ziekenverpleger, door daaraan op zijn grondgebied dezelfde waarde toe te kennen als aan de door hemzelf uitgereikte diploma's, certificaten en andere titels.

Artikel 2

De in artikel 1 bedoelde diploma's, certificaten en andere titels zijn:

— *in Duitsland:*

1. certificaat „Krankenschwester” afgegeven door een van staatswege benoemde examencommissie;
2. de sedert 8 mei 1945 door de bevoegde instanties van de door de Sovjet-Unie bezette zone van Duitsland en van de Sovjetsector te Berlijn afgegeven opleidingstitels, voor zover deze vergezeld gaan van een verklaring van de bevoegde instanties der „Länder”, waarbij de gelijkwaardigheid van deze titels met de hierboven sub 1 genoemde titels wordt bekrachtigd;

- *in België:*
 - brevetten ziekenhuisassistent(e) en ziekenhuisverpleger(-verpleegster), afgegeven door de overheid of door van staatswege opgerichte of erkende scholen;
 - diploma gegradueerd ziekenhuisverpleger(-verpleegster), afgegeven door de overheid of door van staatswege opgerichte of erkende scholen voor hoger beroepsonderwijs;
- *in Frankrijk:*
 - staatsdiploma „infirmier(e)“;
- *in Italië:*
 - diploma „infermiera professionale“, afgegeven door van staatswege erkende scholen;
- *in Luxemburg:*
 - diploma's „infirmier et infirmier hospitalier gradué“, afgegeven door de minister van Volksgezondheid op advies van de examencommissie;
- *in Nederland:*
 - diploma verpleegster A, afgegeven door een van overheidswege benoemde examencommissie.

Artikel 3

Iedere Lid-Staat erkent als voldoende bewijs voor de onderdanen van de Lid-Staten, wier diploma's, certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger voor het in werking treden van deze richtlijn niet voldeden aan de in artikel 1 gestelde opleidingseisen, de door deze Lid-Staten afgegeven diploma's, certificaten en andere titels, vergezeld van een door de in de Lid-Staat van oorsprong of herkomst bevoegde instanties of instellingen afgegeven certificaat als bewijs dat zij de desbetreffende werkzaamheden metterdaad en op geoorloofde wijze hebben uitgeoefend gedurende ten minste 3 jaar.

Artikel 4

De ontvangende Lid-Staten kennen de onderdanen van de andere Lid-Staten, die aan de in de artikelen

1 en 3 gestelde voorwaarden voldoen het recht toegebruik te maken van hun wettige, in de Lid-Staat van oorsprong of herkomst gevoerde opleidingstitel en de afkorting daarvan, in de taal van deze Lid-Staat.

Artikel 5

De ontvangende Lid-Staat kan eisen dat de onderdanen van de overige Lid-Staten tegelijk met de in de artikelen 2 en 3 bedoelde diploma's, certificaten en andere titels, een door de bevoegde instanties of instellingen van hun Lid-Staat van oorsprong of herkomst afgegeven certificaat overleggen, als bewijs dat zij inderdaad in het bezit zijn van een der in de artikelen 2 en 3 bedoelde titels en in hun Lid-Staat van oorsprong of herkomst aan alle daarvoor gestelde opleidingsvoorwaarden hebben voldaan.

Artikel 6

De Lid-Staten wijzen binnen de bij artikel 7 gestelde termijn de voor de afgifte van de in de artikelen 3 en 5 bedoelde certificaten bevoegde instanties en instellingen aan en stellen de overige Lid-Staten alsmede de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Artikel 7

Binnen een jaar na de kennisgeving van deze richtlijn voeren de Lid-Staten de nodige maatregelen in om aan het bepaalde in deze richtlijn te voldoen en stellen zij de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Artikel 8

Na kennisgeving van deze richtlijn stellen de Lid-Staten de Commissie bovendien tijdig in kennis van alle ontwerpen betreffende de invoering van wettelijke of bestuursrechtelijke voorschriften van wezenlijk belang op het door deze richtlijn bestreken gebied, opdat de Commissie haar opmerkingen dienaangaande kenbaar kan maken.

Artikel 9

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

III

Voorstel voor een richtlijn inzake de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot en de uitoefening van de anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden van de algemeen ziekenverpleger

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en met name op de artikelen 57, leden 2 en 3 en 66,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ⁽¹⁾ en met name op titel IV—D en bijlage III, groep 822,

Gelet op het algemeen programma voor de opheffing van de beperkingen van het vrij verrichten van diensten ⁽²⁾ en met name op titel V—C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat krachtens artikel 57, lid 3, voorschrijft dat voor de geneeskundige, paramedische en farmaceutische beroepen de opheffing van de beperkingen afhankelijk zal zijn van de coördinatie van de voorwaarden waaronder zij in de verschillende landen worden uitgeoefend;

Overwegende dat krachtens artikel 57, lid 1, de onderlinge erkenning van de diploma's van algemeen ziekenverpleger een feit moet worden; dat het niet wenselijk leek in alle Lid-Statens een eenheidsprogramma voor te schrijven; dat hun integendeel de grootst mogelijke vrijheid moet worden gelaten bij de organisatie van hun onderwijs; dat bijgevolg de gunstigste regeling bestaat in het leggen van de grondslagen van een minimumprogramma, dat de vereiste waarborgen biedt om het de Lid-Statens mogelijk te maken tot de onderlinge erkenning van de aan dit minimum beantwoordende diploma's, certificaten en andere opleidingstitels over te gaan,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. De Lid-Statens stellen de afgifte van de diploma's, certificaten en andere titels van algemeen

⁽¹⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.

⁽²⁾ PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 32/62.

ziekenverpleger, bedoeld in artikel 1 van de richtlijn van de Raad van inzake de onderlinge erkenning van de diploma's, certificaten en andere titels van algemeen ziekenverpleger, afhankelijk van het slagen voor een examen; om voor dit examen te kunnen opgaan is een opleiding vereist, die voldoet aan de volgende voorwaarden:

a) een *algemene opleiding* van ten minste 10 jaar (totaal lagere en middelbare schoolopleiding, met inbegrip van het laatste voorbereidende opleidingsjaar op de scholen voor verplegenden) bekroond door een diploma, certificaat of andere titel, afgegeven door de bevoegde instanties of instellingen van een Lid-Staat, of een daaraan gelijkwaardig certificaat als bewijs van slagen voor een toelatingsexamen voor de verplegerscholen;

b) een *specifieke vakopleiding* van ten minste 3 jaar. Deze moet een minimum van 3.800 uur aan theoretisch en praktisch onderricht omvatten, betrekking hebben op de stof van het in bijlage genoemde studieprogramma en voldoen aan de daarin vastgestelde minimumnormen.

2. Zij wijzen, binnen de in artikel 3 gestelde termijn, de instanties of instellingen aan, die bevoegd zijn tot de afgifte van de diploma's, certificaten en andere titels als bewijs van slagen voor het in lid 1 voorgeschreven examen.

Artikel 2

Niettegenstaande de bepalingen van artikel 1 kan in de Lid-Statens, die zowel de full-time als de part-time opleiding kennen, de laatstgenoemde opleidingsmogelijkheid blijven bestaan; de beoordeling van de gelijkwaardigheid van deze opleidingen geschiedt overeenkomstig de door deze Lid-Statens vastgestelde criteria.

Artikel 3

Binnen een jaar na kennisgeving van deze richtlijn voeren de Lid-Statens de nodige maatregelen in om aan het bepaalde in deze richtlijn te voldoen en stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Artikel 4

Na kennisgeving van deze richtlijn stellen de Lid-Staten de Commissie bovendien tijdig in kennis van alle ontwerpen betreffende de invoering van wettelijke of bestuursrechtelijke voorschriften van wezenlijk belang op het door deze richtlijn bestreken

gebied, opdat de Commissie haar opmerkingen dien-aangaande kenbaar kan maken.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

BIJLAGE**STUDIEPROGRAMMA VOOR DE OPLEIDING TOT ALGEMEEN ZIEKENVERPLEGER**

1. Het studieprogramma voor de opleiding tot het diploma, certificaat of andere titel van algemeen ziekenverpleger omvat:

A. Theoretisch en technisch onderwijsa) *Verpleegkunde*

Voorlichting en beroepsethiek

Algemene beginselen van de gezondheidkunde en de verpleegkunde

Beginselen van de verpleegkunde met betrekking tot:

- algemene geneeskunde en geneeskundige specialiteiten
- algemene chirurgie en chirurgische specialiteiten
- kinderverzorging en pediatrie
- hygiëne en verzorging van moeder en pasgeboren kind
- geestesgezondheid en psychiatrie
- verzorging van bejaarden en geriatrie

b) *Basiswetenschappen*

anatomie en fysiologie

algemene pathologie

bacteriologie, virologie en parasitologie

biofysica en biochemie

hygiëne: — profylaxe

— gezondheidszorg

c) *Sociale wetenschappen*

sociologie

psychologie

beginselen van administratie

beginselen van onderricht

wettelijke regelingen op sociaal en gezondheidkundig gebied

juridische aspecten van het beroep

B. Klinisch onderwijs

Alle onderdelen van de verpleegkunde met betrekking tot:

- algemene geneeskunde en medische specialiteiten
- algemene chirurgie en chirurgische specialiteiten
- kinderverzorging en pediatrie
- hygiëne en verzorging van moeder en pasgeboren kind
- geestesgezondheid en psychiatrie (zo mogelijk in gespecialiseerde dienst)
- verzorging van bejaarden en geriatrie.

2. Het hierboven gegeven studieprogramma omvat een minimum van 3.800 uur aan theoretisch en praktisch onderricht, waarvan ten minste 800 uur gewijd moeten zijn aan theoretisch en technisch onderwijs en ten minste 2.300 uur aan klinisch onderwijs.
3. Voor het praktisch en theoretisch onderricht worden full-time stages in een ziekenhuis of in een door de bevoegde autoriteiten erkende verpleeginrichting gevolgd, waarbij de leerlingverpleger deel heeft aan de werkzaamheden en verantwoordelijkheden van de desbetreffende diensten.
4. Theoretisch, technisch en klinisch onderricht worden gecoördineerd, en omvatten alle verpleegkundige aspecten van de taak van de ziekenverpleger, met inbegrip van de preventie van ziekten, gezondheidszorg, eerste hulpverlening, reanimatie en bloedtransfusie.

Voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot aanvulling van Verordening (EEG) nr. 865/68 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten met enkele bepalingen betreffende de toekenning van restituties bij de uitvoer.

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 7 november 1969)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en met name op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat de produktiekosten van verwerkte produkten op basis van groenten en fruit in sterke mate worden beïnvloed door externe economische factoren, met name de arbeidskosten en de prijs van de grondstoffen; dat deze invloed voor de betrokken produkten op de markten van de Gemeenschap prijsverhogend werkt; dat, om de toegang van deze produkten tot de markten van derde landen mogelijk te maken, moet worden overgegaan tot toekenning van restituties bij uitvoer;

Overwegende dat, krachtens artikel 3 van Verordening (EEG) nr. 865/68 van de Raad van 28 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten⁽¹⁾, voor produkten met toegevoegde suiker een stelsel geldt van restituties voor de verschillende soorten toegevoegde suiker; dat het derhalve dienstig is toekenning van de hierboven genoemde restitutie van algemene aard te beperken tot die gevallen waarin de in genoemd artikel 3 bedoelde restitutie niet toereikend zou zijn om de uitvoer mogelijk te maken;

Overwegende dat de instelling van een regeling voor de restituties bij uitvoer zoals voorgesteld in deze verordening ertoe noodzaakt de gemeenschappelijke financiële verantwoordelijkheid uit te breiden tot de sector van op basis van groenten en fruit verwerkte produkten,

⁽¹⁾ PB nr. L 153 van 1. 7. 1968, blz. 8.

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING
VASTGESTELD,*Artikel 1*

Verordening (EEG) nr. 865/68 wordt aangevuld met de volgende artikelen:

„Artikel 3 bis

1. Voorzover noodzakelijk om de uitvoer van de produkten zonder toegevoegde suiker bedoeld in artikel 1 tegen de prijzen voor deze produkten in de internationale handel mogelijk te maken, kan het verschil tussen deze prijzen en de prijzen in de Gemeenschap worden overbrugd door een restitutie bij uitvoer.

2. De restitutie is voor de gehele Gemeenschap gelijk. Zij kan naar gelang van de bestemming op een verschillend bedrag worden vastgesteld.

De vastgestelde restitutie wordt verleend op verzoek van de belanghebbende.

3. De algemene voorschriften betreffende de toekenning van de restituties en de vaststelling van het bedrag ervan worden door de Raad, op voorstel van de Commissie, volgens de stemprocedure van artikel 43, lid 2, van het Verdrag, vastgesteld.

4. De vaststelling van de restituties geschiedt periodiek volgens de procedure van artikel 15.

Indien noodzakelijk kan de Commissie op verzoek van een Lid-Staat of op eigen initiatief de restitutie tussentijds wijzigen.

5. Indien de op grond van artikel 3 vastgestelde restitutie ontoereikend is om de uitvoer van de produkten met toegevoegde suiker bedoeld in artikel 1 mogelijk te maken, is op deze produkten in plaats van het bepaalde in artikel 3 het bepaalde in dit artikel van toepassing.

6. De uitvoeringsbepalingen van dit artikel worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 15.

Artikel 18 bis

Verordening nr. 25 inzake de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid ⁽¹⁾ en de bepalingen vastgesteld voor de tenuitvoerlegging van deze verordening zijn van toepassing op de markt van de in artikel 1 bedoelde produkten.”

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

⁽¹⁾ PB nr. 30 van 20. 4. 1962, blz. 991/62.

III

(Bekendmakingen)

COMMISSIE

Resultaten van aanbestedingen

Voor de in de bijgaande tabel vermelde aanbestedingen nrs. 805, 810, 818 en 821 heeft de overheid van het betrokken land aan de in de tabel vermelde aannemer(s) gegund:

Aanbesteding nr. 805 (PB nr. C 61 van 21. 5. 1969):

Project nr.	Benaming	Aard van de werken of leveringen (eventueel nr. van het perceel)	Deelnemers	Gegund aan	Bedrag van het contract	Oorsprong (ev. in % van de te leveren goederen)
214.018.13	3e jaarlijkse tranche — hulp aan de produktie — structurele verbetering (Togo)	Perceel 13: — 865 karretjes, 200 à 300 kg — 865 gereedschap-dragers	5	Société Mecanelec, B.P. 195, Cotonou (Dahomey)	30.054.425 CFA fr.	plaatsel. 72 % Frankr. 28 %

Aanbesteding nr. 810 (PB nr. C 70 van 7. 6. 1969):

214.007.17	4e jaarlijkse tranche — hulp aan de produktie — structurele verbetering (Dahomey)	bouw van een loods voor het opslaan van katoen in de haven van Cotonou	5	Entreprise Du Benin, B.P. 95, Cotonou (Dahomey)	35.344.236 CFA fr.	
------------	---	--	---	---	--------------------	--

Aanbesteding nr. 818 (PB nr. C 81 van 26. 6. 1969):

Project nr.	Benaming	Aard van de werken of leveringen (eventueel nr. van het perceel)	Deelnemers	Gegund aan	Bedrag van het contract	Oorsprong (ev. in % van de te leveren goederen)
214.010.42	4e en 5e jaarlijkse tranche — hulp aan de produktie (Madagaskar)	navolgende leveringen:				
		1. 376.000 liter emulgeerbaar concentraat DDT/endrïn 400/100	8	Société d'engrais et de produits chimiques de Madagascar, „SEPCM”, rue de Nice, Tananarive (Madagascar)	90.829.980 MG fr.	Frankrijk
		5. 60.000 liter emulgeerbaar concentraat DDT/Thiodan/Methylparathion	2		14.902.200 MG fr.	Frankrijk
		6. 3.000 liter emulgeerbaar concentraat methylparathion	6		760.410 MG fr.	Frankrijk
		7. 7.000 liter emulgeerbaar concentraat DDT/Thiodan	2		1.749.300 MG fr.	Frankrijk
		11. 2.025 ton ureumkorrels 44 %	1		36.865.000 MG fr.	Fr. 33,33 B.R. Duitsl. 33,33 It. 33,34 %
		12. 18 ton ammoniumfosfaat, 18 %	4		4.847.000 MG fr.	Frankrijk
		2. 19.350 liter emulgeerbaar concentraat dimethoat, 500 gr/l	7	Badische Anilin und Soda-Fabrik AG „BASF”, 67 Ludwigshafen a. Rhein, BR Deutschland	129.645 DM	B.R. Duitsl.
		13. 10 ton samengestelde mest N.P.K. 20-10-10	4		2.900 DM	B.R. Duitsl.
		3. 28.500 kg spuitpoeder met 85 % carbaryl	3	B.A.S.F.-Chimie, 5, Place du Champ de Mars, Bruxelles	2.193.616 Bfr.	België
		8. 36.000 liter emulgeerbaar concentraat endrin 20 %	8	Luxan, Postbox 127, Arnhem (Holland)	157.520 Fl.	Nederland
		9. 7.500 kg spuitpoeder met 50 % HCH	5	Cie Lyonnaise de Madagascar, B.P. 188, Tananarive	369.375 MG fr.	Frankrijk
		10. 2.000 kg spuitpoeder met 50 % DDT	4	Davum, B.P. 1010, Tananarive	182.000 MG fr.	Frankrijk
		4. 1.000 kg spuitpoeder met 80 % Thiodan		Dit perceel van de aanbesteding werd door de bevoegde overheid nietig verklaard.		

Aanbesteding nr. 821 (PB nr. C 84 van 30. 6. 1969):

214.002.28	5e jaarlijkse tranche — hulp aan de produktie — structurele verbetering (Kameroen)	levering van 20 stalen loodsën bestemd voor het opslaan en het bewaren van aardnoten	15	Davum-Outre-Mer, B.P. 450, Yaoundé (Cameroun) Hoofdzetel: 12, Boulevard Gallieni, Villeneuve-la-Garenne, France	9.296.840 CFA fr.	plaatsel.
------------	--	--	----	---	-------------------	-----------

